RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 88.472 van 29 juni 2000
in de zaak A. 90.254/VII-20.706.

In zake : Frans MONS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten I. LARMUSEAU, P. DE SMEDT en B. ROELANDTS,
kantoor houdende te GENT,
Visserij 157 A

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat E. VAN ACKER,
kantoor houdende te GENT,
Brugsesteenweg 318.

tussenkomende partij :

Raphaël MOUTON,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. PATYN,
kantoor houdende te EVERGEM,
Schoonstraat 64.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Frans MONS op 15 maart 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 20 december 1999 waarbij de beroepen aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 1 juli 1999 houdende het gedeeltelijk verlenen van de vergunning aan Raphaël MOUTON, Dries 39, 9070 Heusden-Destelbergen, om een inrichting gelegen te Dries 39, 9070 Heusden, te hernieuwen, ongegrond worden verklaard;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 9 juni 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 juni 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. ROELANDTS, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat D. DE KEYSER die, loco Advocaat E. VAN ACKER verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat A. PATYN, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met een verzoekschrift van 3 april 2000 Raphaël MOUTON, houder van de bestreden vergunning, gevraagd heeft om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat zijn verzoek kan worden ingewilligd;

2. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. De tussenkomende partij exploiteert een landbouwbedrijf in Destelbergen, deelgemeente Heusden. De inrichting ligt in woongebied. Ze paalt aan een op 12 december 1964 vergunde verkaveling.

Verzoeker woont in die verkaveling, vlak naast de inrichting.

In een straal van honderd meter rond de inrichting staan 26 woningen.

Er geldt geen goedgekeurd gemeentelijk plan van aanleg.

2.2. Op 7 februari 1978 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen een exploitatievergunning, voor een termijn van vijftien jaar, voor :

- 120 runderen;
- 6.000 kippen;
- 980 varkens.

Op 21 mei 1992 neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen akte van de aangifte van de opslag van 665 m³ dierlijke mest en van een voederopslag van 23 ton.

2.3. Op 25 februari 1993 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een milieuvergunning voor :

- 110 runderen;
- 200 legkippen;
- 115 zeugen en 805 mestvarkens;
- de opslag van 1.200 m³ dierlijke mest;
- de opslag van in totaal 4.000 liter mazout.

De vergunning geldt voor een termijn van tien jaar.

Op 29 juli 1993 acht de bevoegde minister in beroep de exploitatie onbestaanbaar met de woonomgeving, stellende dat de inrichting binnen het woongebied aanleiding geeft tot niet aanvaardbare geurhinder, maar verleent om billijkheidsredenen een vergunning voor een termijn van vijf jaar, die het de exploitant mogelijk moet maken te herlocaliseren.

2.4. Op 6 juni 1996 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een milieuvergunning voor een verplaatste en uitgebreide exploitatie in Laarne.

Op 27 november 1996 wordt de vergunning in beroep weer opgeheven.

Een vordering tot schorsing vanwege de tussenkomende partij wordt door de Raad van State verworpen omdat geen ernstige middelen worden aangevoerd.

Het annulatieberoep is nog hangende.

2.5. Op 12 juni 1997 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een milieuvergunning voor de exploitatie op de oude locatie, voor een nieuwe termijn van twee jaar, om alsnog herlocalisatie mogelijk te maken.

In het besluit wordt gesteld dat, gelet op de ligging in een dichtbewoond woongebied, op geringe afstand van de dichtstbijwonenden, geur- en lawaaihinder als reëel te beschouwen zijn.

Vergunning wordt verleend voor :

- 117 runderen (7 runderen vervangen 200 legkippen);
- 115 zeugen en 805 mestvarkens;
- de opslag van 1.600 m^3 dierlijke mest (dus plus 400 m^3);
- de opslag van in totaal 4.000 liter mazout;
- het lozen van huishoudelijk afvalwater in de riolering.

Na beroep door verzoeker brengt de bevoegde minister, bij toepassing van het zogenaamde Vergunningenbesluit, de dierenaantallen terug tot :

- 110 runderen (55 jonger dan 1 jaar, 55 tussen 1 en 2 jaar);
- 97 zeugen en 680 mestvarkens.

Verzoeker dient een annulatieberoep in tegen deze beslissing, in de mate dat deze de vergunning weigert voor 143 varkens (18 zeugen en 125 mestvarkens).

De zaak is nog hangende.

2.6. Op 2 juli 1998 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een milieuvergunning voor een herlocalisatie naar Lochristi.

Op 23 december 1998 wordt de vergunning in beroep weer opgeheven.

Een vordering tot schorsing vanwege de tussenkomende partij wordt door de Raad verworpen, omdat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangetoond.

Het annulatieberoep is nog hangende.

2.7. Op 4 februari 1999 dient de tussenkomende partij een aanvraag in voor de hernieuwing van de vergunning op de oude locatie in Destelbergen, voor :

- 110 runderen;
- 200 legkippen;
- 97 zeugen en 680 mestvarkens;
- de opslag van 1.600 m^3 dierlijke mest;
- de opslag van in totaal 4.000 liter mazout;
- het lozen van huishoudelijk afvalwater in de riolering.

Op 1 juli 1999 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen om billijkheidsredenen de gevraagde vergunning, behalve

voor de 200 kippen waarvoor de lopende vergunning vervallen bleek.

De vergunning geldt voor een termijn tot 8 februari 2003.

In het besluit wordt overwogen dat geur- en lawaaihinder voor de buurtbewoners als reëel te beschouwen is.

2.8. Verzoeker en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen dienen beroep in tegen deze vergunning. Het college van burgemeester en schepenen is van oordeel dat een vergunning voor een jaar moet volstaan om het bedrijf als bestaand bedrijf te kunnen herlocaliseren.

2.9. a) De afdeling stedenbouwkundige vergunningen adviseert ongunstig, in volgende bewoordingen :

> "(...)
> Overwegende dat de vergunning van 29 juli 1993 slechts werd verleend voor 5 jaar teneinde de exploitant de gelegenheid te geven de inrichting te herlocaliseren;
> Overwegende dat een deel van de inrichting gebeurt in wederrechtelijk opgerichte gebouwen;
> Overwegende dat dergelijke exploitatie niet meer verenigbaar is met de woonomgeving en als strijdig te beschouwen is met de bestemming van het woongebied;
> Bijgevolg besluit de Afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen tot het uitbrengen van een ongunstig advies".

b) De Vlaamse Landmaatschappij verleent een gunstig advies, behalve voor de kippen.

c) De administratie gezondheidszorg verleent een gunstig advies, er van uitgaande dat het om een laatste vergunning voor drie jaar gaat.

d) Het hoofdbestuur milieuvergunningen verleent een gunstig advies, behalve voor de kippen, met volgende motivering :

> "(...)
> Overwegende dat gezien de omliggende woningen, het wenselijk zou zijn dat de betrokken veeteeltinrichting zou herlocaliseren; dat evenwel aan de exploitant voldoende tijd moet gegeven worden om een geschikte plaats te zoeken om te herlocaliseren; dat de exploitant reeds twee milieuvergunningsaanvragen heeft gedaan om zijn bedrijf te herlocaliseren; dat deze milieuvergunningsaanvragen evenwel beide zijn geweigerd door de bevoegde overheid; dat hieruit de wil van de exploitant blijkt om zijn bedrijf te herlocaliseren;
> Overwegende dat een hernieuwing van de vergunningstermijn tot 8 februari 2003 billijk lijkt teneinde de exploitant de kans te geven een geschikte vestigingsplaats voor zijn bedrijf te vinden in het kader van een herlocalisatie;
> (...)".

e) De Vlaamse Milieumaatschappij verwijst naar haar in eerste aanleg verleende advies.

f) De gewestelijke milieuvergunningscommissie verleent een gunstig advies, behalve voor de kippen. In de motivering worden onder meer de hoger geciteerde overwegingen van het hoofdbestuur milieuvergunningen overgenomen, met nog volgende toevoeging :

> "Overwegende dat in verband met de argumenten van de beroepsindiener inzake de stedenbouwkundige onverenigbaarheid van het betrokken bedrijf met de omgeving, kan gezegd worden dat het gebouw, dat geen bouwvergunning heeft, geen voorwerp uitmaakt van de huidige milieuvergunningsaanvraag; dat de uitbating gebeurt in volledig vergunde of van vroeger bestaande gebouwen, die gelijkgesteld moeten worden met vergunde gebouwen".

2.10. Na de zitting en het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie zendt de afdeling stedenbouwkundige vergunningen volgende brief naar die commissie :

"In aansluiting aan de nota van 22 september 1999 laat ik u hierbij een enigszins genuanceerd standpunt van de Afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen geworden.

Op de zitting van de commissie is gebleken dat -in tegenstelling tot wat beweerd wordt in het advies van de Afdeling R.O.H.M. Gent, de uitbating zou gebeuren in volledig vergunde of van vroeger bestaande gebouwen, die gelijkgesteld moeten worden met vergunde gebouwen.

Er is wel degelijk een in overtreding opgericht gebouw nog aanwezig op het terrein, doch dit heeft niets met de exploitatie te maken.

Indien dit alles inderdaad zo is kan er op vlak van stedenbouw en ruimtelijke ordening een gunstig advies uitgebracht worden".

2.11. Op 20 december 1999 wordt de bestreden beslissing genomen : er wordt vergunning verleend tot 8 februari 2003;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker een tweede middel neemt uit

"een schending van artikel 43, § 7, 2° lid van het decreet (...) betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (hierna : het coördinatiedecreet), zoals gewijzigd door artikel 166, § 2 en § 3 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999) iuncto een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer specifiek van het redelijkheidsbeginsel het continuïteitsbeginsel en het beginsel van het gewekte vertrouwen en machtsafwending";

dat verzoeker onder meer doet gelden dat reeds tot tweemaal toe aan de tussenkomende partij louter om billijkheidsredenen een verlenging van de milieuvergunning werd toegestaan, alhoewel de inrichting op de betrokken locatie absoluut onaanvaardbaar is en dat thans, gebruik makend van artikel 43, § 7, tweede lid, van het stedenbouwdecreet, bepaling die werd ingevoegd bij artikel 166, § 3, van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, een derde verlenging werd toegestaan, waarbij evenwel de hinder voor de omwonenden totaal buiten beschouwing werd gelaten, terwijl nochtans de toepassing van evengenoemde bepaling slechts mag worden overwogen na een deugdelijke afweging van alle in het geding zijnde belangen, en zeker van de belangen die geacht worden te zijn geschaad, waaronder "de ernstig bedreigde belangen van de omwonenden";

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de hinder voor de omwonenden, daar de minister duidelijk vermeldt dat, gezien de omliggende woningen, het wenselijk zou zijn dat de betrokken veeteeltinrichting zou worden geherlocaliseerd, maar dat aan de exploitant voldoende tijd moet worden gegeven om een geschikte plaats te zoeken, dat uit het ministerieel besluit ook blijkt dat de belangen van alle betrokken partijen werden afgewogen, waar hij stelt dat de inrichting als intensieve veehouderij niet verenigbaar is met de bestemming woongebied en dat gezien de omliggende woningen het wenselijk is dat de betrokken veeteeltinrichting herlocaliseert, dat de in het verleden verleende termijn om te herlocaliseren te kort was en dat de huidige verlenging moet worden beperkt tot twee extra jaren, terwijl de huidige decreetsbepalingen een maximumtermijn van vijf jaar toelaten;

3.1.3.1. Overwegende dat artikel 166, § 3, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening aan artikel 43, § 7, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, een tweede lid toevoegt, waardoor deze bepaling luidt als volgt :

> "De overheden die krachtens het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning moeten beslissen over milieuvergunningsaanvragen kunnen bij het verlenen van de milieuvergunningen afwijken van de bepalingen van het ontwerp-gewestplan en het gewestplan op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Dit betekent onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort. Het naleven van bovenvermelde voorwaarden moet blijken uit de motivering van de beslissing over de milieuvergunningsaanvraag.
>
> Wanneer de ruimtelijke ordening wordt geschaad kunnen de overheden rekening houden met de termijn die er nodig is om de betrokken inrichting te herlocaliseren, met een maximum van 5 jaar";

dat die bepaling aan de milieuvergunningverlenende overheid prima facie de mogelijkheid biedt om ingeval de milieuvergunning geacht wordt de goede ruimtelijke ordening te schaden, met het oog op herlocalisatie een milieuvergunning te verlenen, mits voldaan is aan bepaalde voorwaarden gesteld in artikel 43, § 8, van hetzelfde decreet; dat evenwel die bepaling de milieuvergunningverlenende overheid niet lijkt te ontslaan van de plicht na te gaan of de hinder voor mens en leefmilieu binnen de aanvaardbare perken blijft; dat de essentiële milieukundige toetsing prima facie zowel geldt voor zone-eigen inrichtingen als voor zonevreemde inrichtingen die de ruimtelijke ordening schenden; dat dienvolgens van evengenoemde bepaling geen gebruik kan worden gemaakt indien de hinder voor mens en leefmilieu door de exploitatie van de betrokken inrichting de aanvaardbare perken te buiten gaat; dat het milieuver-

gunningsdecreet zelf en zijn uitvoeringsbesluiten nergens erin voorzien dat een vergunning wordt afgegeven louter op grond van billijkheidsredenen;

3.1.3.2. Overwegende dat, wat de vergunde onderdelen betreft, het bestreden besluit als volgt is gemotiveerd :

"(...)
Overwegende dat het ongunstige advies van de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen van de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen van het departement Leefmilieu en Infrastructuur van 22 september 1999 gebaseerd was op de overweging dat de exploitatie zou plaatsvinden in gebouwen waarvoor geen bouwvergunning zou bestaan; dat dit weerlegd werd ter zitting van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie; dat dit in het verslag van de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen van 14 oktober 1999 wordt bevestigd en op grond daarvan een gunstig advies wordt gegeven;
Overwegende dat in verband met de argumenten van de beroepindiener inzake de stedenbouwkundige onverenigbaarheid van het betrokken bedrijf met de omgeving, bijgevolg kan gezegd worden dat het gebouw dat geen bouwvergunning heeft, geen voorwerp uitmaakt van de huidige milieuvergunningsaanvraag; dat de uitbating gebeurt in volledig vergunde of van vroeger bestaande gebouwen, die gelijkgesteld moeten worden met vergunde gebouwen;
Overwegende dat de inrichting als intensieve veehouderij niet verenigbaar is met de bestemming woongebied;
Overwegende dat op grond van artikel 43, §7 van het decreet op de ruimtelijke ordening toch een milieuvergunning kan worden verleend omdat het om hernieuwing van de milieuvergunning gaat; dat de ruimtelijke ordening in casu geschaad is, maar dat op grond van artikel 43, §7, tweede lid toch een milieuvergunning kan worden verleend om te herlocaliseren; dat de exploitant hiertoe vroeger reeds een termijn had verkregen maar dat gebleken is (twee mislukte pogingen) dat de termijn te kort was; dat de huidige bepalingen van het decreet op de ruimtelijke ordening een maximum van vijf jaar toelaten; dat gezien de vorige termijn de termijn hier dient beperkt te worden tot twee extra jaren;
(...)
Overwegende dat gezien de omliggende woningen, het wenselijk zou zijn dat de betrokken veeteeltinrichting zou herlocaliseren; dat evenwel aan de exploitant voldoende tijd moet gegeven worden om een

geschikte plaats te zoeken; dat de exploitant reeds twee milieuvergunningsaanvragen heeft gedaan om zijn bedrijf te herlocaliseren; dat deze milieuvergunningsaanvragen evenwel beide zijn geweigerd door de bevoegde overheid; dat hieruit de wil van de exploitant blijkt om zijn bedrijf te herlocaliseren;

Overwegende dat een hernieuwing van de vergunningstermijn tot 8 februari 2003 billijk lijkt teneinde de exploitant de kans te geven een geschikte vestigingsplaats voor zijn bedrijf te vinden in het kader van een herlocalisatie;

(...)

Overwegende dat in verband met de opslag van 4000 l mazout en 1600 m³ dierlijke mest milieutechnisch geen problemen te verwachten zijn;

(...)

Overwegende dat de aanspraken en bezwaren aangehaald door de beroepsindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- het gaat hier over een bestaand veeteeltbedrijf dat sinds 1978 vergund is; dat afstands- en verbodsregels bijgevolg niet van toepassing zijn;
- billijkheidshalve moet de exploitant de kans krijgen een nieuwe vestigingsplaats voor herlocalisatie te zoeken; dat 2 eerdere pogingen geen succes hebben gehad;
- het gebouw dat in overtreding is opgericht met de stedenbouwkundige voorschriften, behoort niet tot het voorwerp van de milieuvergunningsaanvraag";

dat uit die motivering blijkt dat "gezien de omliggende woningen het wenselijk zou zijn dat de betrokken veeteeltinrichting zou herlocaliseren" hetgeen er prima facie op wijst dat de exploitatie van de inrichting voor die omwonenden in woongebied hinder teweegbrengt; dat dit overigens ook reeds lijkt te kunnen worden afgeleid uit het ministerieel besluit van 29 juli 1993 (sub 2.3) en uit de besluiten van de bestendige deputatie van 12 juni 1997 (sub 1.5) en van 1 juli 1999 (sub 1.7); dat uit die motivering ook blijkt dat louter om billijkheidsredenen, namelijk wegens problemen van herlocalisatie, aan de tussenkomende partij op grond van het hogergeciteerd artikel 43, § 7, van het op 22 oktober 1996 gecoördineerd decreet betreffende de ruimtelijke ordening, nog een vergunning voor twee jaar werd verleend, zonder dat er enig spoor van een milieuhygiënische toetsing is terug te vinden; dat zoals sub 3.1.3.1

werd gewezen, evengenoemde bepaling de milieuvergunning-verlenende overheid er niet van ontslaat te onderzoeken of de hinder voor mens en milieu die de exploitatie van de betrokken instelling veroorzaakt binnen aanvaardbare perken blijft en in ontkennend geval op dat artikel geen beroep kan worden gedaan om voor een maximumperiode van vijf jaar een milieuvergunning te verlenen; dat het middel in de aangegeven mate ernstig is;

3.2.1. Overwegende, wat de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dat de verzoeker onder meer doet gelden dat de exploitatie van het betrokken landbouwbedrijf onhoudbare geurhinder veroorzaakt; dat hij dat aspect van het nadeel toelicht als volgt :

> "De bedrijfsgebouwen zijn op amper 20 meter van de woning van de verzoekende partij ingeplant en zijn - gelet op hun ouderdom en het gebrek aan onderhoud- totaal onaangepast (geworden) voor het houden van dieren. De gebouwen en stallen zijn bovendien bijzonder krakkemikkelige constructies (veelal samengesteld met enkele beton- en golfplaten) die helemaal niet meer beantwoorden aan hetgeen van een behoorlijke en een aan de actuele hinderreglementering aangepaste uitbating mag/moet worden verwacht. Dat het aspect van de geurhinder nergens in het bestreden besluit werd ontmoet, is totaal onaanvaardbaar. Ook hier werd de absoluut ongeloofwaardige bewering van de heer MOUTON als zou de exploitatie geen geurhinder veroorzaken, voor waar aangenomen, dit terwijl in het ministerieel besluit dd. 29 juli 1993 (...) - zoals reeds aangehaald - werd overwogen dat :
> 'achter het bedrijf zelfs een verkaveling is gelegen; dat de inrichting aanleiding geeft tot binnen het woongebied niet aanvaardbare geurhinder;
> (...)
> Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, zelfs mits naleving van de op te leggen milieuvergunningsvoorwaarden, niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt'.
> Ook door de bestendige deputatie werd op 12 juni 1997 (...) en 1 juli 1999 (...) vastgesteld :
> 'Overwegende dat, gelet op de ligging van het landbouwbedrijf in een dichtbevolkt woongebied op

geringe afstand ten opzichte van de dichtstbijwonenden, geur- en lawaaihinder voor de buurtbewoners als reëel te beschouwen is'.

In diezelfde zin oordeelde ook de Afdeling Milieuvergunningen van AMINAL (zie advies dd. 7 april 1999 - ...), de provinciale milieudeskundige (zie advies dd. 30 april 1999 - ...) en de provinciale milieuvergunningscommissie (zie advies dd. 11 mei 1999 - ...).

Gevolg van dit alles is wel dat de verzoekende partij door de indringende geurhinder, ten aanzien waarvan geen enkele bijzondere voorwaarde werd verbonden, niet meer over het rustig genot van haar eigendom kan beschikken, genot waarop zij - gezien de ligging ervan in een residentiële verkaveling dd. 10 december 1964 - (...) - ontegensprekelijk mocht rekenen, temeer -op het ogenblik waarop de verzoekende partij zijn perceel aankocht om het te bebouwen (in 1996)- de heer MOUTON slechts een kleine bouwvallige hoeve (vervallen woonhuis, 1 schuur en 1 paardenstal voor 2 paarden) huurde en er een bescheiden varkenskwekerij (met een in 1969 toegelaten bezetting van 40 zeugen) uitbaatte, hierbij beschikkend over een 'toelating' (1965) voor het optrekken van een kippenhok (vergund als 'kleine werken') (...) en een varkensstal (op 28 augustus 1969 vergund, maar slechts voor de helft gebouwd) en die kleinschalige uitbating - o.m. door de uitvoering van een resem compleet illegale bouwwerken - thans tot een quasi industrieel landbouwbedrijf heeft uitgebouwd.

Door die geuroverlast werd/wordt de verzoekende partij steeds genoodzaakt ramen en deuren gesloten te houden, maatregel die evenwel niet kan verhinderen dat er in de woning permanent een indringende geur valt waar te nemen. Het verluchten van de kamers is al evenzeer onmogelijk. Evenmin kan de verzoekende partij nog op een rustige wijze van zijn tuin genieten, zeker niet in de warmere lente- en zomermaanden";

3.2.2. Overwegende dat de woning van verzoeker vlak naast de inrichting van de tussenkomende partij is gelegen; dat met het bestreden besluit onder meer 777 varkens worden vergund; dat geen bijzondere maatregelen werden opgelegd om geurhinder tegen te gaan, alhoewel de inrichting in een dichtbevolkt woongebied is gelegen; dat redelijkerwijze kan worden aangenomen, en dat overigens ook blijkt uit de door verzoeker aangehaalde besluiten, dat de exploitatie van de inrichting voor verzoeker aanleiding geeft tot onaanvaardbare geurhinder; dat verzoeker aannemelijk maakt dat zijn woon-

klimaat door die geurhinder ernstig wordt verstoord en dit nog eens voor drie jaar, nadat reeds om billijkheidsredenen voor periodes van vijf en twee jaar een hernieuwing van de milieuvergunning aan de tussenkomende partij werd toegestaan; dat daarbij moet worden in acht genomen dat van verzoeker, wiens woning zoals het veeteeltbedrijf van de tussenkomende partij in woongebied is gelegen, geen bijzondere tolerantie kan worden gevraagd voor hinder die voortvloeit uit de exploitatie van een intensieve veehouderij;

3.3. Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden die volgens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vervuld moeten zijn opdat een vordering tot schorsing zou kunnen worden toegewezen,

4.1. Overwegende dat de tussenkomende partij de Raad van State vraagt om aan belangenafweging te doen, daar zij ingeval van weigering van de milieuvergunning niet langer meer kan exploiteren met alle gevolgen vandien, te weten : het verlies van het gezinsinkomen, de ontwaarding van het bedrijf, geen verdere mogelijkheid tot herlocaliseren; dat zij van oordeel is dat het nadeel van verzoeker bij niet schorsing niet opweegt tegen het nadeel dat een schorsing aan haar berokkent;

4.2. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst zelf stelt dat een andere vennootschap, de c.v. VARAMO, haar een inkomen oplevert; dat blijkens een ondernemingsrapport, neergelegd ter gelegenheid van de schorsingsprocedure inzake een vordering door de tussenkomende partij ingesteld tegen de weigering van het verlenen van een milieuvergunning voor een landbouwbedrijf te Lochristi, de omzet van die vennootschap in 1996 meer dan 57.000.000 frank bedroeg -over de latere jaren zijn geen gegevens

gekend- en dat de tussenkomende partij en zijn echtgenote 98 van de 100 deelbewijzen van die vennootschap bezitten; dat de tussenkomende partij en zijn echtgenote door de bestreden weigering dus niet zonder inkomen vallen; dat alleen reeds om die reden niet valt in te zien waarom de vrijwaring van het woonklimaat van verzoeker in woongebied moet wijken voor de in hoofdzaak financiële belangen van de tussenkomende partij, temeer daar aan laatstgenoemde om billijkheidsredenen reeds een verlenging van de weigering tot tweemaal toe voor een totale periode van zeven jaar werd toegestaan; dat daarenboven niet kan worden voorbijgegaan aan het feit dat de in het ernstig bevonden middel aangevoerde onwettigheid slaat op de fundamentele vraag of aan de tussenkomende partij op de betrokken locatie nog wel een milieuvergunning kan worden verleend; dat op het verzoek van de tussenkomende partij niet wordt ingegaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Raphaël MOUTON in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 20 december 1999 waarbij de beroepen aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 1 juli 1999 houdende het gedeeltelijk verlenen van de vergunning aan Raphaël MOUTON, Dries 39, 9070 Heusden-Destelbergen, om een inrichting gelegen te Dries 39, 9070 Heusden, te hernieuwen, ongegrond worden verklaard.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 4.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig juni tweeduizend, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**